

NICULESCU **kids**

Autorul
ilustrarea

Aladin
și lampa
fermetată

— TRANK SCHWIEGER —
și Ramona Wultschner

EU, ALADIN, și eroii din 1001 DE NOPT!

LIVE DIN
~ ORIENT ~

Djinn,
duhul
din
lampă

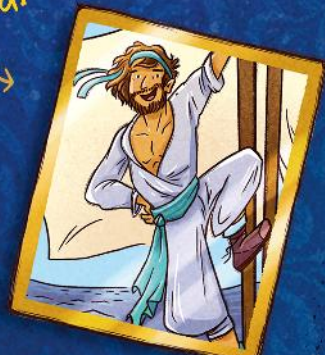
Jasmin,
fata
cu portocale

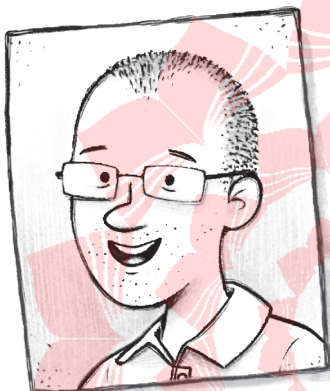

SAMIRA,
prințesa

Sindbad,
marinarul

Frank Schwieger s-a născut în 1968 și a crescut în Holstein. A făcut studii de latină și istorie, devenind profesor de gimnaziu, meserie pe care o practică din 1999. În prezent, locuiește împreună cu familia sa în apropiere de Rendsburg. A scris până acum mai multe romane istorice pentru copii și adolescenți.

Ramona Wultschner s-a născut în 1987 în Heilbronn. A făcut studii de design în Pforzheim, apoi s-a stabilit într-un orașel între Düsseldorf și Köln. Colaborează la producții animate, cărți de copii și jocuri. Cel mai mult îi place să fie în natură, să se joace cu pisicile ei nebune, să mănânce dulciuri și să coloreze sau să picteze în blocul de desen pe care îl are mereu la ea.

— TRANK SCHWIEGER —
— și Ramona Wultschner —

Eu, ALADIN, și eroii din 1001 DE NOPTI!

LIVE DIN
~ ORIENT ~

Traducere:
Maria Tudosescu

NICULESCU **kids**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHWIEGER, FRANK

Eu, Aladin, și eroii din 1001 de nopți: live din Orient / Frank Schwieger, Ramona Wultschner;
trad.: Maria Tudosescu. - București: Editura Niculescu, 2025
ISBN 978-606-38-1078-7

I. Wultschner, Ramona

II. Tudosescu, Maria (trad.)

821.112.2

© 2023 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München / Germany

Titlu original: *ICH, ALADIN, UND DIE HELDEN AUS 1001 NACHT. Live aus dem orient*
von Frank Schwieger und Ramona Wultschner

© Editura NICULESCU, 2025

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCUkids este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Liliana Scarlat

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Adaptare copertă & design: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-1078-7

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

PREFATĂ

Filme! Există filme despre mine! Cu actori și actrițe adevărate sau cu desene colorate care se mișcă. Și uneori desenele chiar cântă. Sau oamenii. Ce nebunie! Eu habar n-am să cânt! Din câte știu, nici Sindbad, nici Ali Baba nu cântă. Când am revăzut recent unul dintre aceste filme, mi-am zis că este suficient. Acum chiar m-am săturat, m-am gândit. Ce-și închipuie acești cineaști? Sau tipii ăștia care scriu cărți despre mine și prietenii mei?

Nici măcar nu ne cunosc, nu au vorbit niciodată cu mine, cu Samira sau cu Jasmin! De aceea mi-am chemat toți prietenii și i-am rugat să-și scrie poveștile. Și apoi am adus aceste povești din lumea de basm în care trăim noi în lumea voastră. M-a ajutat un duh bun, fără ajutorul căruia nu aș fi putut face totul de unul singur. Iar acum le ai în mână, pentru că un tip care își spune autor le-a găsit și le-a transformat într-o carte. O carte magică, sunt sigur, care, slavă lui Allah, nu conține decât adevărul! Iar dacă te îndoiești de asta, ai grijă! S-ar putea ca prietenul meu, duhul, să te viziteze într-o noapte și să-ți aducă coșmaruri. Dar nu trebuie să se ajungă la asta. Crede-ne și totul va fi bine!

Al tău,

Aladin

CUPRINS

1. Faruk ----- p. 11
2. Samira ----- p. 31
3. Jasmin ----- p. 47
4. Maimun ----- p. 61
5. Leyla ----- p. 77
6. Aladin ----- p. 93
7. Alisha ----- p. 129
8. Baba Abdallah ----- p. 145
9. Sindbad ----- p. 163
10. Ali Baba ----- p. 173
11. Morgiana ----- p. 189

Fatuk

PRIETENUL CĂRȚILOR

Școală? Pâh!
Sunt **proprial**
meu profesor!

Sunt un suflet
romantîc.

Iubeeeeesc
poveștile!

Să renunț?!
Niciodată!!

Cărțile sunt
prietenele mele
≡ CELE MAI BUNE! ≡

ACEȘTA SUNT EU

FARUK
PRIETENUL
Cărtilor

LOCUL MEU PREFERAT ESTE

marea bibliotecă din Alexandria. Cel mai mult ^{îmi} plăc^e să stau aici în fața unui **teanc de cărți** și să călătoresc cu ajutorul lor în toate timpurile și țările posibile, trăind cele mai **INCREDIBILE** aventuri.

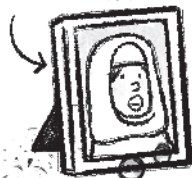
DIN FAMILIA MEA FAC PARTE

tatăl meu, Hassan, un negustor **BOGĂȚ**, și mama mea, Karima. În afară de ei, în casă mai există **nenumărați** servitori și servitoare, care îmi strâng mâna **de fiecare dată** când trec pe lângă ei.

Degustătoarea

Grădinăreasa

Bucătăreasa

Cofetarul

Chelnerul

Administratoarea

Spălătorul

SUNT CHIAR MÂNDRU

că am învățat să fac trucuri magice. Bine, este adevărat, de cele mai multe ori îmi ies doar trucurile simple, cu cărți de joc, dar din când în când am reușit să scot câte un leapure dintr-un turban. Iar publicul meu a fost de fiecare dată **foarte** impresionat.

ȘTIAI CĂ...

Musulmanii se salută des folosind cuvintele „Salam aleikum”? Înseamnă „**Pacea să fie cu tine!**” <el salutat răspunde apoi cu „Aleikum asalam”. Asta înseamnă „**Pacea să fie și cu tine!**” Cuvântul arab „Salam” (pace) este înrudit cu cuvântul ebraic „Shalom”, care înseamnă același lucru.

Povestea mea

Lampa asta magică m-a înnebunit, îți spun. Toată viața mea am fost obsedat de ea și, în cele din urmă... Dar despre asta o să-ți povestesc altcineva.

Eram încă tânăr când am auzit pentru prima dată despre această lampă. Asta se întâmpla în marele oraș Alexandria, unde am crescut. Alexandria se află în Egipt, pe coasta mării, dar sunt sigur că știi deja acest lucru. Aici a domnit cândva legendara regină Cleopatra, care făcea plimbări cu iubitul ei, Cezar, pe insula Pharos, unde se afla imensul far, devenit una dintre cele șapte minuni ale lumii. Nu a mai rămas nimic din palatul Cleopatrei, despre care se spune că era incredibil de frumos, iar farul s-a prăbușit demult. Cu toate acestea, Alexandria rămâne în continuare un oraș bogat și important, cu un port mare, piețe largi, moschei magnifice și multe biblioteci faimoase, unde îmi plăcea să-mi petrec timpul când eram copil. Pe la cinci ani, am învățat singur să citesc. Părinții mei nu aveau prea mult timp pentru mine: tatăl meu era un negustor bogat și era plecat aproape tot timpul în călătorii de afaceri, iar mama avea grijă de casa noastră mare și se ocupa de servitori. Nu aveau prea mult timp pentru singurul lor fiu, Faruk.

Așa că m-am împrietenit cu cărțile, care întotdeauna au avut timp pentru mine. La început, aveam acasă o singură carte de povești, pe care tatăl meu o primise odată cadou de la un partener de afaceri. Cu ajutorul acestei cărți am învățat singur să citesc. La început, m-a ajutat o servitoare prietenoasă. Mi-a arătat literele și mi-a explicat semnificația lor. Dar, după scurt timp, am reușit să descifrez cuvintele și fiecare propoziție fără ajutorul ei și să înțeleg sensul a ceea ce era scris. Am luat din nou și din nou această carte groasă de povești,

m-am așezat pe un divan confortabil într-un colț liniștit al casei noastre și am citit una din multele povești minunate.

După ce am citit această carte de zece sau poate de douăzeci de ori, i-am rugat pe părinții mei să-mi cumpere o carte nouă. Au fost uimiți când le-am spus din întâmplare că știam să citesc perfect de câteva luni. Ei nu mă văzuseră niciodată citind. Tatăl meu a continuat apoi să-mi aducă alte cărți din călătoriile sale, pe care le devoram la propriu. Așa că s-ar putea spune că am devenit un băiat destul de educat, chiar dacă nu am mers niciodată la școală. Cumva, am învățat totul de unul singur cu ajutorul cărților mele și, când am împlinit optsprezece ani, eram deja versat în majoritatea științelor din vremea mea.

Când am împlinit optsprezece ani, după ce ultimii invitați au plecat, tatăl meu m-a luat deoparte.

— Poftim, băiatul meu!

M-a mângâiat pe cap și mi-a pus în mână un săculeț din pânză.

— Sunt o mie de dinari. Folosește-i pentru a explora lumea. Călătorește, vezi țări străine, cunoaște oamenii care trăiesc acolo, familiarizează-te cu limbile și obiceiurile lor. Când ți se termină banii, întoarce-te acasă ca bărbat înțelept și cu experiență de viață și alătură-te apoi afacerii mele, pe care o vei prelua într-o zi, când mă voi pensiona.

— Mulțumesc, tată, am răspuns eu, cântărind în mâinile mele săculețul greu. Foarte generos din partea ta!

Abia am putut dormi în acea noapte. Tot timpul m-am gândit unde aș fi putut merge și ce ar fi trebuit să fac cu toți acei bani. Lumea este atât de mare! Unde să-mi încep călătoria, unde să mă opresc? Ca să fiu sincer, nu părăsisem niciodată Alexandria până atunci, așa că nu văzusem nimic din lumea largă. O explorasem

doar în cărțile mele. Dar asta e diferit față de a călători de unul singur, nu-i așa?

În cartierul nostru exista o bibliotecă mare, pe care o vizitasem adesea în anii precedenți și de unde împrumutasem mereu cărți. M-am dus acolo la câteva zile după ce am împlinit optsprezece ani. În bibliotecă exista o încăpere mare unde se găseau multe, multe cărți despre alte țări. Acolo am încercat să-mi aleg primele destinații.

Bibliotecarul mă cunoștea bine. Era un om în vârstă pe care îl chema Wali ad-Din Ab dar-Rahman Ibn Muhammad Ibn Borges al-Hadrami. Un nume destul de lung și de complicat, știu. În cartierul nostru, toată lumea îi spunea pur și simplu Maestrul Borges – mult mai ușor de reținut. Maestrul Borges era așezat în spatele unei mese mari la intrarea în bibliotecă și saluta fiecare oaspete cu o scurtă plecăciune a capului. Purta întotdeauna pe cap un turban alb ca zăpada. Barba cenușie îi acoperea jumătate din față și îi ajungea până la piept. Nimeni nu știa câți ani avea. Părea să locuiască la propriu în bibliotecă.

În orice caz, era acolo dis-de-dimineață, când deschidea ușa de la intrare primului oaspete, dar și seara târziu, când soarele apunea și îl conducea pe ultimul spre ieșire.

În acea zi, maestrul Borges m-a salutat din nou fără să scoată vreun cuvânt, în timp ce închideam ușa grea de lemn de la intrarea în bibliotecă. Și-a ridicat scurt privirea din cartea pe care o citea și mi-a făcut semn din cap. Știam unde se afla camera cu cărțile pe care le căutam. Biblioteca avea trei etaje și era alcătuită din nenumărate coridoare înguste și încăperi mari, pline până la tavan cu rafturi de cărți. La primele mele vizite, am găsit cu greu ieșirea. Încăperile erau organizate atât de alambicat încât puteai într-adevăr să te pierzi. Dar între timp am învățat cum să mă descurc. Când am intrat în camera cu jurnalele de călătorie, am fost surprins să

descopăr că nu eram singurul oaspete. O femeie stătea la masa de sub una dintre ferestre și răsfoia o carte. Nu îi puteam vedea fața, deoarece stătea cu spatele la ușă. Era dimineața devreme. Maestrul Borges abia deschisese biblioteca. Cum de ajunsese femeia asta aici atât de repede? Purta o rochie într-o nuanță de un verde-închis. Părul ei negru și lung îi cădea pe spate.

— Salam aleikum! am salutat când am pășit pragul.

— Aleikum asalam! mi-a răspuns femeia și s-a întors spre mine.

Și acela a fost momentul care avea să dea vieții mele o direcție la care nu m-aș fi putut aștepta înainte de acea zi. Femeia mi-a zâmbit cu amabilitate. Am simțit cum fața mi se înroșește și cum sângele îmi zvâcnește în urechi. Trebuia să fie cam de vârsta mea, deci încă destul de tânără.

Nu o văzusem niciodată până atunci în bibliotecă. Și m-am îndrăgostit de ea la prima vedere, dar probabil că ai ghicit deja asta. Cred că păream destul de ciudat, stând acolo atât de indecis.

— Pot să te ajut? m-a întrebat ea. Cauți o carte anume?

— Nu, ei bine..., a trebuit să-mi dreg glasul. Nu, nu una anume. Vreau să călătoresc și aș vrea să aflu câte ceva despre orașele și țările lumii.

— Unde ai vrea să călătorești?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu încă.

Apoi i-am povestit despre părinții mei și despre cei o mie de dinari pe care tatăl meu mi-i dăduse ca bani de drum de ziua mea.

— Bine, a dat ea din cap, atunci ai putea începe de oriunde. Lasă-mă să mă gândesc.

S-a ridicat în picioare și s-a dus la unul dintre rafturi.

— Apropo, cum te cheamă? am întrebat. Și de unde ești? Nu te-am mai văzut niciodată aici.

— Numele meu este Fatme, a spus ea, abia de ieri am ajuns în oraș. Sunt în vizită la unchiul meu. Pe tine cum te cheamă?

— Eu sunt Faruk. Cine este unchiul tău?

— Bibliotecarul. Unchiul Ibn, a explicat ea.

— Maestrul Borges este unchiul tău? Până acum nu credeam că are familie.

— Are o soră mai mică, mama mea. Locuim în Tunisia. Am ajuns în Alexandria ieri cu o caravană.

— Rămâi aici mai mult timp? am întrebat.

Ea a zâmbit în timp ce a scos o carte subțire de pe raft.

— Poate o lună, poate două. Depinde.

— Depinde de ce?

— De cât de mult îmi place.

— Și, cum e, îți place? am vrut să știu.

— Până acum foarte mult.

A zâmbit și mi-a pus cartea în mână. Avea o copertă din piele de culoare bleumarin.

— Ce este asta? am întrebat în timp ce țineam cartea în mâini.

— Jurnalul de călătorie al lui Suleiman de Basra, a răspuns Fatme. A văzut multe țări din întreaga lume și a călătorit până în China. Și-a scris aventurile în această carte.

— Minunat! am exclamat eu. Aș putea începe cu asta. Ce faci de fapt aici, în această cameră? Și tu vrei să călătorești?

Fatme a dat din cap.

— Citesc o carte despre Alexandria. Povestește despre romanii care au stăpânit Alexandria și întregul Egipt o lungă perioadă de timp.

A arătat spre cartea deschisă care se afla pe masa din fața ferestrei. M-am apropiat de masă și am rămas uimit de scrisul din carte.

— Nu știu să citesc asta, am recunoscut. Ce limbă este?

— Limba romanilor. Se numește latină.
— Tu o înțelegi? am întrebat uimit. Poți citi aceste litere ciudate?
— Bineînțeles că pot. M-a învățat mama. Iubesc cărțile, știi. E o trăsătură de familie. Cel mai mult mă interesează arta vindecării. Poate că într-o zi voi deveni un mare doctor. Dar astăzi am vrut să aflu câte ceva despre acest oraș.

Am dat din cap și m-am uitat în ochii negri ai Fatmei. În acel moment, am fost definitiv învins, după cum îți poți imagina. În următoarele câteva zile, Fatme și cu mine am petrecut nenumărate ore împreună în bibliotecă. Le-am spus părinților mei că umblam prin oraș pentru a mă pregăti pentru marea mea călătorie. Dar, în realitate, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului stând la masa de lângă Fatme, citind jurnalul de călătorie al lui Suleiman și multe alte cărți pe care ea mi le-a recomandat. Dar, ca să fiu sincer, abia dacă mă puteam concentra asupra tuturor literelor. Citeam toate propozițiile și paginile, dar cumva aveam senzația că acele cuvinte îmi treceau în fugă prin minte și nu-mi rămânea nimic fixat. Să fi fost din cauză că mă tot uitam la Fatme și la chipul ei frumos, la părul ei mătășos și la mâinile ei delicate? Probabil că da.

M-a tot întrebat dacă vreau să încep să întocmesc un plan de călătorie. Iar eu îi tot răspundeam că nu sunt încă pregătit și că am nevoie să citesc mai multe cărți. Iar când mă întreba apoi dacă aș vrea să o însoțesc într-o plimbare pe străzile din Alexandria, am continuat să răspund că o astfel de plimbare ar fi o schimbare binevenită și că aș vrea să-i arăt cele mai frumoase colțuri și locuri din orașul meu natal.

Următoarele câteva săptămâni au trecut fără să mă apropiu câtuși de puțin de marea mea călătorie. Dar mă apropiasem de Fatme, sau cel puțin așa credeam eu. Ne înțelegeam bine, glumeam mult și ne

petreceam fiecare zi împreună, fie în biblioteca unchiului ei, fie pe străzile din Alexandria.

Părinții mei începuseră să devină nerăbdători și se întrebau de ce nu-mi făceam încă niciun plan de călătorie. Încetul cu încetul am început să rămân fără scuze și fără explicații, trebuie să recunosc. În curând trebuia să-i informez că mă îndrăgostisem și că preferam să mă căsătoresc decât să călătoresc. Dar ar fi fost mai bine să vorbesc mai întâi cu Fatme despre asta. Ca să fiu sincer, însă, nu aveam curajul. Dacă îmi respingea propunerea? Dacă era deja promisă unui alt bărbat? Încă nu îndrăznisem să o întreb asta.

Într-o seară, în timp ce stăteam în pat, cu mintea agitată, am hotărât că lucrurile nu puteau continua așa. Chiar în dimineața următoare, am intenționat să-mi adun puținul curaj pe care îl aveam și să vorbesc deschis cu Fatme. Am plecat din casă înainte de răsăritul soarelui și m-am grăbit spre bibliotecă cu picioarele tremurânde. Maestrul Borges urma să deschidă ușa grea de la intrare în orice moment, așa cum făcea în fiecare dimineață la ora aceea. Am așteptat și am așteptat timp de o oră sau mai mult, dar ușa nu s-a deschis. Ce se întâmpla? Între timp, alți câțiva oameni se adunaseră în fața bibliotecii. Erau la fel de nedumeriți ca și mine. Nimeni nu știa de ce maestrul Borges nu deschidea ușa. M-am hotărât să ciocăn și am bătut cu pumnul în ușa grea. După o jumătate de veac parcă, aceasta s-a deschis în sfârșit. Maestrul Borges stătea în picioare în pragul ușii. Părea tulburat, nu-l mai văzusem niciodată așa.

— Vă rog să aveți răbdare, oameni dragi, ne-a cerut el cu o voce gravă. Biblioteca nu se va deschide astăzi înainte de prânz.

Mormăind, oamenii s-au împrăștiat. Eu am rămas în fața ușii și am întreat:

— Ce s-a întâmplat, maestru? Fatme este bine?

— Da, e bine, Faruk.

Maestrul Borges și-a pus mâna pe umărul meu.

— Dar mama ei, sora mea, este bolnavă. Aseară a venit un mesager cu o scrisoare de la cumnatul meu, tatăl Fatmei. Ne-a informat despre boala surorii mele și a cerut ca Fatme să se întoarcă repede acasă.

— Este grav? am întrebat eu.

— Viața ei atârână de un fir de ață.

— Unde este Fatme acum?

— Ieri am reușit să-i obțin un loc într-o caravană spre Tunisia. A plecat în zori. Fatme a părăsit deja orașul.

Am simțit ca și cum o mână de fier mi-ar fi cuprins gâtul.

— Fără să-și ia rămas-bun? am întrebat, fără să mă obolesc să-mi ascund disperarea din voce.

— Îmi pare rău, băiete! Totul s-a întâmplat atât de repede. Dar Fatme ți-a scris o scrisoare.

A scos un plic dintr-un pliu al caftanului și mi l-a înmănat. Am luat plicul, l-am deschis, am scos scrisoarea și am citit-o. O dată. De două ori. De trei ori. Apoi am împăturit-o la loc și mi-am șters lacrimile de pe față. Nu, nu am de gând să-ți spun ce era în scrisoare, asta rămâne secretul meu și al Fatmei. E foarte personal, te rog să înțelegi. În orice caz, cuvintele ei frumoase n-au făcut decât să îngreuneze și mai mult această despărțire prea bruscă.

O despărțire care nu era chiar o despărțire, pentru că eu nu reușisem să-mi iau rămas-bun de la Fatme!

— Tot ce putem face acum este să așteptăm, băiete. Maestrul Borges m-a mângâiat pe cap.

— Așteaptă și ai încredere în Allah. El va rezolva totul. Când sora mea se va face din nou bine, o poți vizita pe Fatme în Tunisia. Sau poate se întoarce ea aici, în Alexandria. Părinții voștri vor trebui apoi să stabilească între ei toate celelalte lucruri.

Următoarele câteva săptămâni au fost cele mai rele din viața mea. Între timp, le spuseseam și părinților mei despre Fatme și că nu aveam cum să plec acum într-o mare călătorie. Slavă lui Allah, au înțeles. În fiecare zi mă duceam la maestrul Borges la bibliotecă și ceream vești din Tunisia. Dar în fiecare zi trebuia să mă dezamăgească. Îmi amintesc perfect, trecuseră cincisprezece zile de la dispariția Fatmei, când m-am repezit la bibliotecă dimineața devreme, ca de obicei. De data aceasta, maestrul Borges m-a întâmpinat la ușă. După expresia pe care o avea pe față mi-am dat seama că se întâmplase ceva rău.

— Intră, băiete, a spus el și m-a condus spre camera de întâmpinare. Acolo ne-am așezat amândoi la o masă. Maestrul Borges avea ochii roșii. A trecut direct la subiect.

— Aseară a venit un mesager, a spus el cu vocea tremurândă.

— Sora ta...? nu am putut continua.

— Nu, ea este în regulă, s-a vindecat, slavă lui Allah. Dar Fatme...

Mi-am ținut respirația, uitându-mă cu ochi mari la maestrul Borges, fără să pot scoate vreun cuvânt.

— Caravana, a continuat el, care trebuia să o ducă în Tunisia a fost atacată într-o vale ascunsă. Bărbații s-au apărat cu mult curaj, dar numărul hoților a fost prea mare. Au furat ce era în caravană, mai mulți au fost uciși. Iar Fatme este...

Maestrul Borges s-a blocat, frământându-și mâinile.

— Vorbește, maestre!

Tăcerea lui mă făcea să-mi imaginez ce era mai rău.

— A fost răpită, a spus el în cele din urmă. Hoții au luat-o pe ea și pe alte două tinere. Probabil pentru a le vinde ca sclave.

— Trebuie să facem ceva! am strigat. Trebuie să le găsim și să le eliberăm!

Simțeam din nou gheara de fier în jurul gâtului, strângând cu putere.

— De unde vrei să începi, băiete? Și unde te vei opri? Fatme ar putea fi oriunde și nicăieri. În scrisoarea pe care am primit-o ieri de la sora mea, scria că familia a trimis deja câțiva oameni care să o caute. Dar s-au întors în Tunisia fără niciun rezultat.

— Am putea să cerem sfatul unui clarvăzător pentru a afla unde este Fatme, am sugerat eu. Sau a unui vrăjitor.

— Clarvăzătorii de aici, din Alexandria, sunt toți niște escroci, a protestat maestrul Borges. O să le dai o grămadă de bani și vei primi doar informații îndoielnice. Pe deasupra, mă tem că nu cunosc niciun magician.

— Nici eu, am spus. Dar am putea întreba prin oraș. Am putea...

Dintr-odată, maestrul Borges m-a apucat de mână și m-a privit cu o expresie pătrunzătoare.

— Mi-ai dat o idee, Faruk, a zâmbit el. Apoi s-a ridicat, s-a așezat lângă masă și și-a mângâiat barba cărunță.

— Ce idee? am întrebat eu.

— Cu mulți ani în urmă, când eram încă tânăr, a venit aici, în bibliotecă, un străin misterios. Avea în mână o cutie mare și a așezat-o chiar pe această masă la care stai tu acum. Nu a vrut să-mi spună cum îl cheamă.

— Ce căuta aici?

— A vrut să-mi lase cărțile care se aflau în cutie. Erau cărți pe care i le lăsase tatăl său care murise. I-am mulțumit politicoștrăinului și mă pregăteam să-mi iau rămas-bun de la el, când a deschis cutia și mi-a arătat cărțile. Erau cărți de care nu mai auzisem niciodată.

— Ce vrei să spui?

— Cărți fermecate care te pot învăța misterioasa artă a magiei. Tatăl acestui străin fusese magician, după spusele sale. Și acum

murise, iar străinul voia să scape de cărți. Erau prea înfricoșătoare pentru el și nu voia să aibă nimic de-a face cu arta magiei.

— Unde sunt aceste cărți acum?

— Le-am păstrat într-un loc sigur, Faruk. Dar m-aș duce după ele și apoi am putea încerca amândoi...

Știam unde voia să ajungă maestrul Borges: Poate, doar poate, să fi folosit acele cărți pentru a aprofunda arta magiei, pe care să o fi folosit apoi pentru a o ajuta pe Fatme...

Dar, în acel moment, nu voiam să mă gândesc atât de departe.

— Este doar un fir de ață, a continuat maestrul Borges. Un fir de ață extrem de subțire.

— Știu, maestre. Dar dacă este singura cale de a o găsi pe Fatme, atunci mă voi agăța cu plăcere de el.

Timp de zile și săptămâni, eu și maestrul Borges am lucrat obsesiv. A pus un anunț pe ușa exterioară a bibliotecii pe care scria: „Din cauza unei probleme personale importante, biblioteca va rămâne închisă până la noi dispoziții.” Nici măcar nu era o minciună, mi-am zis. Am căutat o încăpere mare și luminoasă, maestrul Borges a adus cutia veche și ne-am năpustit asupra cărților. Trebuie să recunosc că nu am citit niciodată atâtea lucruri trăsnete. Și, ca să fiu sincer, nu am înțeles decât, în cel mai bun caz, jumătate din ele. Maestrul Borges la fel. Dar nu ne-am dat bătăuți.

Și acum aș vrea să-ți pot spune că am învățat magie, că am găsit un truc ca să o aducem pe Fatme în Alexandria sau că am aflat unde era. Dar îmi pare rău că trebuie să te dezamănesc. Trecuseră patru săptămâni și singurul lucru pe care eu și maestrul Borges îl știam după tot acest timp erau câteva trucuri ieftine cu cărți. La un moment dat am crezut că învățasem cum să fac obiectele să leviteze. Dar când am încercat cu o carte grea, aceasta mi-a căzut pe picioare. A durut și a fost chiar frustrant. Am eșuat pe deplin, trebuie să recunosc.

Sunt sigur că îți poți imagina cât de disperat eram. Aș fi vrut să iau o cămilă și să plec în căutarea Fatmei. Dar, cu siguranță, ar fi fost complet ridicol. Nu am vrut să mă resemnez totuși cu ideea că nu o voi mai vedea niciodată pe Fatme. Între timp, maestrul Borges deschisese din nou biblioteca, dar revenea din ce în ce mai des la cărțile fermecate.

— Cărțile astea sunt o mare prostie, băiete, mi-a spus el într-o zi. A meritat să facem o încercare. Dar încercarea a eșuat, trebuie să recunoaștem amândoi acest lucru. Nu vom deveni niciodată vrăjitori, cel puțin nu cu ajutorul acestor cărți vechi.

A dat din cap spre cutia de pe masa din fața mea.

— Ar trebui să punem cărțile deoparte, Faruk. Sau să le ardem pe toate. Ne dau speranțe false.

— Nu, nu le ardeți! am strigat îngrozit. Poate că ne-a scăpat ceva. Poate că trebuie să ne uităm din nou cu atenție.

— Dar am verificat deja toate cărțile cu atenție, băiete!

— Nu-i adevărat, l-am contrazis eu. În cartea asta roșie abia ne-am uitat. Am arătat spre o carte mică așezată pe masa din fața mea. Avea o copertă din piele de o culoare roșu-închis.

Maestrul Borges a zâmbit.

— Da, și știi de ce. Este o carte de povești, Faruk. Trebuie să se fi strecurat cumva printre cărțile magice. Străinul a pus-o probabil din greșeală în cutie.

— Vreau să o citesc din nou cu atenție, am anunțat eu, pentru că nu voiam să las nimic la voia întâmplării.

Maestrul Borges a suspinat greu.

— Cum vrei. Nu e prea groasă. Dar diseară pun cărțile la loc în cutie. Apoi m-a lăsat singur în cameră.

În acea zi, am citit pentru prima dată despre lampa magică, pe care am menționat-o puțin la începutul povestirii mele. Era ultimul

basn din carte. Povestea era despre această lampă: ea fusese ascunsă într-o peșteră, împreună cu multe alte comori, timp de mulți ani și o singură persoană din toată lumea asta avea voie să intre în această peșteră: un băiat cu mult curaj, cu o minte limpede și cu o inimă curată.

Iar numele acestui băiat era Aladin. Peștera se afla sub o vrajă puternică și respingea orice altă persoană. În lampă trăia un duh puternic, care îndeplinea orice dorință a celui care îl putea scoate afară din lampă.

Am citit această poveste de trei ori. Și apoi m-am hotărât: trebuia să găsesc lampa și să folosesc puterea magică a duhului pentru a o elibera pe Fatme a mea. Bineînțeles, așa e, era o idee complet nebunească. Era ca și cum aș fi plecat în căutarea casei de turtă dulce a vrăjitoarei care îi ținea prizonieri pe Hansel și Gretel. Sau a castelului fermecat în care dormea Frumoasa Adormită. Dar eram atât de incredibil de îndrăgostit atunci, știi? Iar oamenii îndrăgostiți fac uneori lucruri nebunești.

Mai întâi de toate, trebuia să găsesc această peșteră. Basmul spunea doar că se află în apropierea unui oraș mare. Dar bineînțeles că nu spunea cum se numea acest oraș. Apoi trebuia să-l găsesc pe acest Aladin. Numele Aladin era la fel de comun în zilele mele cum sunt poate Petru, Anca, Vlad sau Maria în zilele tale. Și, în final, trebuia să aflu cum să-l scot pe duh din lampă. Ce pot să spun? De fapt, toate aceste lucruri erau absolut imposibil de îndeplinit, iar întreaga căutare era complet lipsită de speranță încă de la început. Dar tocmai de aceea mi-a plăcut. Și aveam un singur scop în minte, iar acela era Fatme.

Dacă ar fi să încep acum să-ți povestesc despre căutarea mea, această carte ar avea o mie de pagini sau mai mult. Așa cum îți poți imagina, a durat foarte mult timp. Bineînțeles, am început să caut

această peșteră în zona din jurul Alexandriei, dar nu am găsit niciun indiciu. Câteva luni mai târziu, am pornit în lunga călătorie pe care o tot amânasem. Nu le-am spus părinților mei despre adevărata destinație a acestei călătorii. I-am lăsat să creadă că trecusem peste pierderea Fatmei și că acum urma să merg să văd lumea și să mă întorc acasă pentru a mă alătura apoi afacerii tatălui meu.

Această călătorie avea să dureze patruzeci și trei de ani. Nu pot să descriu toate țările și orașele, toate drumurile și pădurile, toate deșerturile și oazele, toate mările și toți munții pe care am ajuns să-i cunosc în tot acest timp. Așa cum am spus, ar trebui să citești o mie de pagini sau mai mult. Din nou și din nou, am mers la biblioteci pentru a găsi mai multe indicii despre lampa magică. Mă crezi sau nu, chiar am dat peste o altă poveste despre lampa magică într-o bibliotecă din Marrakesh, care se află în Maroc. Aceasta conținea o descriere detaliată a peșterii și a intrării ei. Așadar, timp de patruzeci și trei de ani am bâjbâit din indiciu în indiciu, din zvon în zvon. Cele mai multe dintre ele erau doar minciuni, dar câteva conțineau un sâmbure de adevăr. Am adunat toate aceste indicii mărunte până când, în cele din urmă, am reușit să... Dar asta o să-ți povestesc altcineva.